

LVithprandus filius fuit Cuniperti regis Longobardorum fortissimi, qui moriente patre sub Asprando tutore per uiginti quatuor annos uixit, atq; militaribus exercitijs strenuam operam nauauit. Eo autem mortuo, magno consensu principum, rex electus est, Anno Christi septingentesimo decimo. Cum autem sub eius administratione Leo Imperator Orientis Exarchum Rauennæ haberet, eiq; cōmendasset, ut summis uiribus Longobardis resisteret, Luithprandus omnē belli uim in Hetruriam uertit, & Clusium ui captum, hostiliter diripuit. Accidit autem commode tum, ut Gregorius 2 pontifex cū Imperatore simultates exerceret, quæ adeò inualuerant, quod Leo Exarchę commendaret, ut statim Romam proficisceretur, & pontificem e medio tolleret. Hanc occasionē Luithprandus arripiens, Pontifici ex Spoletio & Umbria auxilia misit, atq; hac ratione Italiæ urbes à Græcis alienare, & sibi procerum fauorem conciliare uolebat. Hisce auxilijs Gregorius fretus, Exarchum uenientem à Miluio ponte repulit. In ea contentione Longobardi Bononiam in Aemylia, in Flaminia Forum Liuij, Forum populij, & Cesenam, in Piceno agro Auxinum occupāt. Hisce angustijs pressus Pontifex, cum Luithprando pacem fanciuit. Cum autem Spoletanus dux pace neglecta, Sutrium intercepisset, atq; Luithprandi mandatum, qui oppidum restituere iussit, contemneret, rex cum ingenti armorum apparatu in Umbriam transijt, ut maiestatem regiā ab ea iniuria uindicaret. Verūm priusquam uis ulla intenderetur, Pontificis opera pax constituta est.